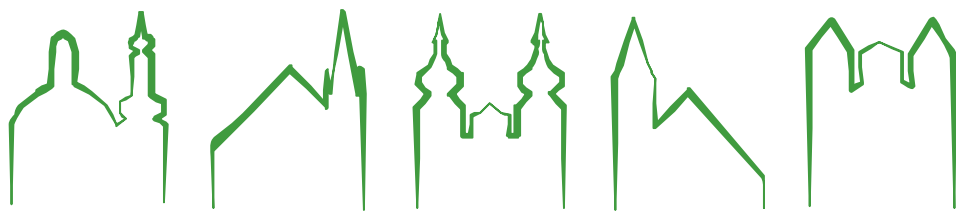


Život farností Znojma



3/2021

Ročník XXXI | Cena 10 Kč

Antykor Vol. II

Pokud pořádáte akci poprvé, dá se nazvat experimentem. Pokud ji pořádáte podruhé, jedná se již o tradici.

Na konci léta se děti z naší scholičky Souhlásky sešly na tradičním pěším putování údolím řeky Rokytné zvané Antykor. Měly s sebou spacáky, stany ... a nás ... své tatínky. Sešli jsme se v naprosto stejné sestavě jako loňský rok, z čehož se dá lehce usuzovat, jak jsme se všichni na tuto akci těšili a nenechali si ji ujít.

V pátek večer jsme se ve složení 15 dětí a 6 tatínek utábořili na louce poblíž Kašparova mlýna, kde jsme loni své putování ukončili. Nezaujatý pozorovatel by musel zhodnotit, že jsme vypadali jako dobře sehraný tým, kde každý má svou úlohu. Děti pomáhaly se stavěním stanů, jiné chystaly ohniště na večerní opékání a jiné už prozkoumávaly stav vody v řece i za cenu utopených gumáků. Slunce zapadalo, mraky se lehce honily a pár kapek z nich i spadlo, bříska byla nasycená špekáčky a děti již pokukovaly po stanech. Jaké bylo jejich překvapení, když jsme je již za černočerné tmy vzali na stezku odvahy. S lehcí sevěřeným žaludkem šly lesem za světélky několika svíců až k tajemné chýši, která byla domovem bájného poustevníka Tavlíka. Jeden po druhém pak nebojácně do poustevny vešly, slušně pozdravily a byly odměněny kouzelnou sladkou tavletkou, která léčí všechny neduhy. Spánek ve spacácích přišel rychleji, než byste řekli krleš.

Sobotní ráno bylo krásné a už poněkoli káté jsme se přesvědčili, že se nemá smysl dívat na předpověď počasí, neboť na Antykoru máme počasí jednoduše vymodlené. Ranní rozcvička a otužování v řece nás dokonale probudily. Se sluncem nad hlavou jsme se v poledne vydali na cestu po proudu řeky. Žlutá turistická značka nás vedla kolem mohutné Vranovické skály dál loukou, kde jsme potkali jediné lidské živáčky tohoto dne. Parta mládenců, z nichž se jeden loučil se svobodou, nás obdarovala dobrotami na cestu, které jsme spořádali spolu se svým obědem u další krásné skály zvané S obličejem. Cesta ubíhala dobře, neboť děti si měly stále co povídat a šlapání si zpestřovaly tu hrou, tu gymnastickými dovednostmi. Mapový průvodce nás varoval před obtížným úsekem cesty za Vilémovým



mlýnem – a měl pravdu. Popadané stromy a neprostupné kopřivy vyšší než většina našich dětí nám daly trochu zabrat. Nakonec se nám podařilo s dětmi na ramenou přebrodit řeku a brzy jsme dorazili do cíle prvního dne putování – přírodní koupaliště v Tavíkovcích. Místo jako stvořené pro Souhláskové nocležení – travnatý plácek pro stany a různé hry, ohniště a ledová voda k otužování. Večer byl ve znamení tradičního Františkova guláše, který večer chutná a ráno pomáhá. Pár písní u ohně a unavená dětská očka usnula.

Nedělní putování nás vedlo okrajem Tavíkovců dál po proudu řeky. Tentokrát jsme již nepotkali ani živáčka. Míjeli jsme prázdná tábořiště, která ještě před několika dny tepala životem prázdninových radovánek. Na jednom z takových tábořišť jsme poobědvali a dali si poobědovou siestu. Po kontrole tamních latrín, které měli rozdělené na kluky, holky a marody, jsem musel zkonstatovat, že by z nich měla hygiena opravdu radost. Cestu jsme zakončili na zajímavém místě zvaném Dolmen, což je na návrší postavená mohutná stavba ze tří kamenných bloků. Ve dvacátých letech mi-

nulého století ji nechal postavit místní statkář na památku svého syna Lea, který měl toto místo s výhledem velmi rád a který tragicky zahynul při jedné z prvních automobilových nehod v Československu. Po společném vyfotografování jsme se vrátili zpět na naše oblíbené tábořiště u tavíkovického koupaliště. K večeri se servírovaly těstoviny s tuňákem a kukuřicí, za které by se nemuseli stydět ani v hotelu Ritz. Snědli jsme všechno a večer jsme hvězdám nad hlavou ukázali, jak mocné mají naše Souhlásky hlásky.

V pondělí jsme již nikam nešli. Dopoladne jsme do poslední buchty spořádali zásoby jídla z domova, uklidili po sobě tábořiště a chystali se k odjezdu domů, který jsme vědomě-nevědomě oddalovali.

Na našem putování se neženeme za čísly ušlých kilometrů. Víme, že cíl Antykoru není místo na mapě, kam se musí dojít, ale je to sama cesta po boku přátel, se kterými je nám dobře. Proto víme, že se příští rok znovu potkáme, stany rozděláme, srýč zakonpeme a jednoduše budeme spolu.

Za tým Antykoru Dominik Kuchař

333 slov

kaplana Jaroslava Jurky

Byl jednou jeden muž, který se staral o krásnou zahradu. Uprostřed této zahrady stál obrovský balvan. Muž zavolal svého syna a poprosil ho, aby balvan odvalil. Velmi dobře věděl, že žádá skutek, který zdaleka převyšuje síly malého chlapce. Malý Jeník se opřel do balvanu, aby ho odvalil, ale bez úspěchu. Balvan byl pro něho příliš těžký. V duchu si říkal: „Jak je možné, že otec po mně chce něco, na co nestačím?“ Pak se na otce obrátil a řekl: „Tati, mně to nejde.“ Otec se na malého Jeníka usmál a odvětil: „Jeníku, na něco jsi zapomněl, na něco podstatného. Podívej se, jsem tady s tebou. Ale ty jsi mě zapomněl požádat o pomoc.“

Dnešní doba nám v mnoha směrech přináší nové a někdy i náročné situace. Spousta věcí najednou funguje zcela jinak, než jsme byli zvyklí, a tak nám nezbyvá nic jiného než hledat nové cesty, způsoby a řešení. Důležité ale je, abychom nezapomínali na to, že Bůh je nám neustále nablízku.

Duch Svatý je v Písmu svatém označován řeckým slovem paraklétoš, které v překladu znamená „ten, který je nám po boku, aby nám pomáhal“. S každým úkolem, ke kterému nás Bůh volá, je zároveň i připraven nám pomoci. Ale k tomu, aby byla pomoc možná, je zapotřebí ochota. Na jedné straně ochota pomoci druhému – ta Bohu rozhodně nechybí – a na druhé straně ochota pomoc přijmout – ta někdy chybí nám, protože toužíme po tom, abychom byli samostatní a soběstační, a tak se spoléháme jenom sami na sebe, na svoje síly a schopnosti a Bohu tak nedáváme prostor k tomu, aby nám pomohl. Bůh se nikomu nevnucuje, ale čeká na to, jestli se na něj obrátíme a necháme si od něj pomoci.

A tak se učme si uvědomovat a prožívat Boží blízkost i při těch běžných každodenních činnostech a zvát ho ke spolupráci i do svého života, aby měl prostor pro své působení v nás i skrze nás. Bůh každému z nás svěřuje jenom takové úkoly, které vždy můžeme s jeho pomocí úspěšně zvládnout.

Pouť k morovým světcům

V týdnu od 23. srpna sestupovala každý večer malá skupinka poutníků strmou stezkou od kostela sv. Mikuláše ke kapli Panny Marie Bolestné na Napajedlech. Jejich tiché kroky doprovázela jen modlitba růžence. Na mysl přicházela slova kněze a spisovatele Jakuba Demla, který kdysi popsal svůj pocit z putování zimní krajinou na Svatou horu takto: Zpívali jsme litanie a mariánské písně a mně se zdálo, že ty lesy přistupují blíže, aby lépe slyšely, že si to pochvalují, ba že nás doprovázejí, jako děti doprovázejí hudebníky, jistě se jim to líbí, poněvadž cítí, že tak daleko z nich couvají démonové, kam až doléhá náš hlas a chvála Panny panen. Bylo mně velmi jasno, že modlitbou růžence a tou svatou melodií očišťujeme krajinu, že ji měníme v ráj, že jí vracíme původní krásu a lehkost, a že ta země, ty stromy, sníh a mlha, ty pařezy, led a mechy nám děkují, že jsme je osvobodili, neboť byly v zakletí, takže nemohly promluvit, nyní však oživily a radují se, že nás doprovázejí do Betlema a že s námi mohou chválit Toho, jenž je pro sebe stvořil.

Tolik Jakub Deml. Stačilo jen vyměnit hluboké lesy, sníh a mlhu za prosluněnou vinici a stráně nad řekou Dyjí. S tímto povznášejícím pocitem doputovali poutníci zanedlouho ke kapli, kterou v roce 1831 nechal postavit koželužský mistr Bauer. Bylo to v době, kdy jižní Moravu sužovala epidemie cholery. Proto jsou uvnitř na oltáři kromě Piety umístěny sochy patronů proti moru, sv. Rocha a Šebestiána a kamenný reliéf sicilské poustevnice sv. Rozálie. K nim se lidé obraceli ve svých obavách a bezradnosti.

Také dnes se potýkáme s neočekávanou situací, celosvětovou pandemií koronaviru COVID-19. Musíme se vyrovnat s mnoha protichůdnými pocity, strachem z nákazy, odpovědností ke společnosti, ale i výrazným omezením naší osobní svobody. Jednou z cest, jak k problémům přistoupit, je modlitba. Třeba ta, jejíž slova zněla denně v kapli:

*„To jsem já a to jsi ty,
jeden je z hor a druhý z roviny,
to jsem já a to jsi ty,
patříme spolu do Boží rodiny.“*

Tuto píseň jste mohli zaslechnout z oken loucké fary, a taky zhlédnout jako ukazovačku, každé ráno v podání 30 dětí, 12 maminek a jedné řádové sestřičky. Zde se po úspěšném loňském prvním ročníku konal opět Farní tábor pro mladší děti, a to druhý týden v srpnu.

Po covidovém roce v nás propukla velká touha po cestování, takže jsme se vydali rovnou na cestu kolem světa. Každý den



Interiér napajedelské kaple po rekonstrukci

Svatý Šebestiáne, Rochu a Rozálie, ochránci před morem a epidemiemi, vzýváme Vás v naší úzkosti a v boji proti koronaviru. Vyléčili jste mnoho nemocných a ochránili jste od smrti. Prosíme, ochraňujte také nás od této epidemie. Pošlete nám anděla pokoje, odvahy a odevzdanosti, abychom žili podle Boží vůle.

Zvláště poslední věta je dokonalým návodem k moudrému přístupu k věcem dobrým i zlým. Je důležité být opatrný a zodpovědný k sobě i druhým, nenechat se ovlivnit strachem a s dobrou náladou a vírou v budoucnost pomáhat všude, kde je potřeba.

Každodenní pouť k morovým světcům ve znojmské kapli, které byly už druhým rokem náhradou za zrušenou pěší pouť na Velehrad, vyvrcholily v sobotu slavnostní mší svatou ve velehradském chrámu.

Eva Jurmanová

Tábor na loucké faře

*„To jsem já a to jsi ty,
jeden je z hor a druhý z roviny,
to jsem já a to jsi ty,
patříme spolu do Boží rodiny.“*

Tuto píseň jste mohli zaslechnout z oken loucké fary, a taky zhlédnout jako ukazovačku, každé ráno v podání 30 dětí, 12 maminek a jedné řádové sestřičky. Zde se po úspěšném loňském prvním ročníku konal opět Farní tábor pro mladší děti, a to druhý týden v srpnu.

Po covidovém roce v nás propukla velká touha po cestování, takže jsme se vydali rovnou na cestu kolem světa. Každý den

jsme se mohli dozvědět něco nového a zajímavého o jednom kontinentu. Po společné ranní modlitbě jsme museli projít pasovou kontrolou a dostat razítko do pasu. V Evropě nás vítala půvabná Francouzka, v Africe skoro rodilá černoška, v Americe usměvavá Havajanka, v Austrálii klokaní matka a v Asii sličná gejša. Každá nám svůj kontinent představila formou zábavných úkolů a her. První den děti třeba musely zaujmout porotu v módní přehlídce z pokladů z půdy. Další den musely v přilehlém louckém pralesi rozpoznat a najít africké zvuky zvířat a hudebních nástrojů. Na středečním výletě, jehož součástí byla i mše svatá v pří-



rodě, poznávaly cestou přírodniny, jako kdyby se octli v hlubokém kanadském lese. Čtvrteční běh mezi krokodýly, slalom s klokánkem v klokání kapse nebo držení se na stromě jako koala budou určitě dlouho vzpomínané aktivity. Poslední den se prales přeměnil na bambusový les a zachránit v něm plyšové pandy byl pro všechny táborníky zdánlivě snadný úkol.

Závěrečnou cestu za pokladem si postupně mohly projít všechny skupinky, které se za celý týden pěkně sešrály a navzájem více poznaly. Od-

měnou byly kromě sladkostí také malé zeměkoule ve formě přívěsku nebo míčku. Největším pokladem však zůstávají krásné vzpomínky a zážitky z celého týdne a hlavně opravdoví kamarádi. Pro všechny maminky byl balzám na duši sledovat, když starší přirozeně pomohli mladším, děti si ochotně věci půjčily nebo rozdělily, dokázaly být trpělivé a tolerantní u vzájemných rozdílností. Tak snad je toto pravé přátelství a třeba i táborová píseň je bude provázet na všech jejich dalších cestách.

Pavla Filová

Příběh louckých premonstrátů

3. část – Loucký klášter od husitských válek po reformaci

V roce 1415 zemřel na kostnické hranici Jan Hus. O čtyři roky později vypukla v Čechách po smrti krále Václava IV. husitská revoluce. Morava zůstávala v prvních letech řádění husitů ušetřena. Až v roce 1425 měla sdílet osudy klášterních domů v království. Na podzim toho roku vytáhla husitská vojska na Moravu a oblehla Znojmo. Když se husitům ani po dvoutýdenním obléhání nepodařilo město dobýt, obrátili svůj vztek proti nedaleké loucké kanonii. 12. listopadu byl klášter přepaden, dobyt, budovy byly pobořeny a zapáleny. Premonstráti, kterým se nepodařilo včas uprchnout, byli v klášteře upáleni. O dva dny později odtáhli husité do Rakous. Opatu Zachariášovi se podařilo zachránit si život útekem na Vranov, někteří kanovníci našli útočiště v Retzu.

Klášter se na několik let proměnil v jakési provizorium, které čekalo s obnovou na příznivější časy. S nástupem opata Přibyslava II. z Hodic ve 40. letech 15. století mohlo být započato s obnovou. Byla postavena nová věž kastelu u řeky Dyje, opravena byla křížová chodba a konventní kostel. Oprava kláštera byla údajně dokončena v r. 1447, kostel byl však budován mnohem déle a jeho stavba byla završena rokem 1498. Stavbu po jistý čas vedl i věhlasný kamenický mistr Mikuláš ze Sedlešovic (jeho dílem je mimo jiné i věž znojemské radnice).

Když v roce 1466 Přibyslav II. zemřel, byl jeho nástupcem zvolen Jan VI. Bavor. Jeho volba proběhla za velmi dramatických okolností. V roce 1470 vyhnal Albrecht Kostka z Postupic z Litomyšle premonstrátské kanovníky zdejší biskupské kapituly a kláštera a ti se rozprchli do různých míst na Moravě. Na začátku roku 1474 zemřel jejich biskup a opat Matyáš. Šest litomyšlských kanovníků se tehdy sešlo v Louce k volbě jeho nástupce. Biskupem a opatem byl zvolen právě Jan. Loučtí kanovníci však volbou příliš nadšení nebyli. Obávali se totiž, že by mohlo litomyšlské biskupství klášter finančně zatížit a uvalit na něj dlu-

hy. Čtyři dny po volbě navštívil Louku loucký advokát a veřejný notář Jan Erasmus. Ten nechal shromáždit všechny kanovníky, kteří se měli vyjádřit, zda s volbou souhlasí. Nakonec se za spolubratry vyslovil prosiměřický farář Wolfgang, který prohlásil, že volbu přijímá pod podmínkou, že litomyšlské biskupství klášter nijak finančně nezatíží a neohroží. Podobně zněl i verdikt papeže Sixta IV., který v prosinci 1474 volbu potvrdil a novému biskupovi a opatovi nařídil, že z louckých klášterních statků nesmí být nic zcizeno ve prospěch litomyšlského biskupství.

Období konjunktury období po husitských válkách dokládají nákladné zadavatelské aktivity louckých opatů. Opat Pavel (1474-1520) objednal u vídeňského dvorního malíře, tzv. Mistra Brevíře Fridircha III., umělecky hodnotný misál (dnes je uložen ve Strahovské knihovně). V roce 1499 vznikla skvostná výzdoba tzv. Louckého graduálu, jejímž autorem je věhlasný Mistr kodexu Cassianova, který byl vedoucím dvorského ateliéru Matyáše Korvína v Budíně a který rovněž pracoval pro uherské preláty. Pavel nechal také v roce 1497 vyrobřit bronzovou odměrku na víno - tzv. heminu. S obdobím působení opata Pavla je spojena výstavba poutního kostela sv. Wolfganga v Hnanicích, pozoruhodné pozdněgotické architektury s vynikající kamenickou výzdobou, pro který byla v roce 1524 znojemskými měšťany objednána vzácná monstrance v dílně vídeňského zlatníka Erharda Eferdingera. Od roku 1493 mají loučtí opati právo užívat pontifikálie, tedy nosit při bohoslužbách a významných příležitostech mitru a berlu.

Po Pavlově smrti se v opatské funkci vystřídal Jan VII. (1520-1536) a Ondřej Weiss (1536-1545), který byl předtím opatem strahovským. I za těchto schopných hospodářů se Louka potýkala s nedostatkem finančních prostředků a bylo nutno přistoupit i k zástavám a nevýhodným směnám. Když pak po smrti opata Ondřeje zvolili loučtí premonstráti jeho nástupcem



Opat Šebestián Freytag z Čepiroh, 70. léta 16. století (archiv JMM)

v roce 1546 Metoděje Hrůzu (zvaného Piškule), zhoršila se situace o to více tím, že došlo ke konfesnímu posunu ve prospěch vzrůstajícího se luteránství. Hrůza neplnil své povinnosti, kanovníci se rozprchli do Znojma a po okolí, klášterní hospodářství přestalo fungovat. Zdálo se, že se Louka blíží svému konci. Po Hrůzově smrti v roce 1568 byl opatem zvolen Jiří Vohranický, nastala situace byla příliš složitá a nový opat příliš slabý na to, aby ji s úspěchem vyřešil. Jiří patrně v časných měsících roku 1573 opatskou funkci složil.

Šťastnou shodou okolností však měla brzy na opatský stolec usednout jedna z nejschopnějších osobností katolické reformy na Moravě – Šebestián Freytag z Čepiroh. Věnujme mu tedy následující řádky.

Šebestián Freytag z Čepiroh se narodil asi v roce 1533 do rodiny českého rytíře

Václava Freytaga z Čepiroh a Anny rozené Kotounské z Utěšic. Již jako dítě byl velmi nadaný a rodiče se rozhodli dát jej na studium k jezuitům. Jeho učitelem byl Wolfgang Piringer, který působil v Praze, ve Vídni a v Olomouci. Jeho talent nezůstal utajen ani císařskému dvoru. Podle neověřených zpráv jej někdy před rokem 1563 pověřil Maxmilián Habsburský výchovou svých synů, budoucích českých králů a císařů Svaté říše římské Rudolfa II. a Matyáše. Patrně někdy v letech 1563–1569 vstoupil mladý šlechtic do rytířského duchovního řádu johanitů. Na konci 60. let 16. století se pak Šebestián rozhodl pro studium práva. Vybral si vyhlášenou univerzitu v Padově a na studiích jej podporoval olomoucký biskup Stanislav Pavlovský. V Padově zůstal dva roky a kvůli intrikám spojeným s volbou akademických hodnostářů uprchl na konci července 1571 do Benátek. O dva měsíce později se prý zúčastnil jakožto maltézský rytíř slavné bitvy u Lepanta, ve které byla 7. října rozmetena turecká flotila křesťanskými vojsky. Krátce po bitvě je připomínán jeho pobyt v Sieně, kde pokračoval ještě v následujícím roce studiem práv. Zůstal zde až do roku 1573 a dokončil zde studium promocií 24. dubna. Jeho život se pak ovšem odvíjel zcela proti očekávání. Z nadějného advokáta se stal řeholník.

Proč a jak k tomu došlo? Zcela přesně nevíme. Loucký klášter, jak již bylo výše řečeno, se v době Šebestiánova návratu z italských studií nacházel v neutěšené situaci. Šťastná souhra okolností však způsobila náhlý obrat. Poté, co složil funkci Hrůzův nástupce Jiří Vohranický, zasáhl sám císař Maxmilián. Nejvhodnějším řešením se mu zdálo dosadit do opatského úřadu Freytaga, který teprve nedávno – patrně v květnu 1573 – vstoupil do klášterních zdí. Proč? Snad měl císař na paměti vzorného a schopného vychovatele svých synů, snad roli sehrály i osobní sympatie panovníka ke ctižádostivému právníkovi. Kdo ví? Každopádně 7. října 1573 byl Šebestián Freytag z Čepiroh zvolen jednohlasně opatem. Císař potvrdil volbu v prosinci 1573. S Šebestiánem nastoupila na opatský stolec silná osobnost mimořádných kvalit, a právě takovou loucký klášter potřeboval. Následujícího roku přijal novopečený opat kněžské svěcení z rukou pražského arcibiskupa Antonína Bruse z Mohelnice. Šebestiána čekal nelehký úkol, kterého se však zhostil nadmíru dobře a pevně se přitom držel své osobní devízy ADVERSIS CONSTANTIA DURO (Věci nepřívznivé překonám stálostí).

Opat se ihned pustil do práce. Zaplatil ze svého jmění nejalčivější dluhy. K povznesení kláštera přispěl účelným a promyšleným hospodařením. Pokusil se získat zcizené klášterní statky, nechal sepsat nový urbář pro lepší přehled o povinnostech poddaných, uvedl do pořádku klášterní archiv. Důsledně kontroloval duchovní na klášterních farách, z nichž mnoho bylo nevězdelných, holdovalo alkoholu či si vydr-

žovalo konkubíny. K výchově kléru využíval rad a zkušeností brněnských jezuitů. Trápil jej i nedostatek kněží, a tak se rozhodl založit vlastní kněžský seminář v klášteře. Čtyři roky zde učil gramatiku, logiku a poetiku Jiří Barthold Pontanus z Breitenberka, humanistický básník a pozdější probošt svatovítské kapituly. Opat se přátelil s politickými i kulturními špičkami tehdejší společnosti. Byl v úzkém kontaktu s českým kancléřem Vratislavem z Pernštejna, s papežským nunciem či španělským vyslancem. Tyto známosti mnohdy stály za uspišením císařova jednání o opatových záležitostech.



Pohled na Loucký klášter po přestavbě za opata Freytaga z počátku 17. st. (z knihy Georga Scherera *Postill Georgii Scherers...* z roku 1603)

Opat byl rovněž velkým mecenášem a podporovatelem umění. Jeho umělecký vkus určovaly především kontakty s císařským dvorem a jeho někdejší studijní pobyt v Itálii. Ihned po nástupu do opatského úřadu se pustil do oprav zchátralých klášterních budov. Pro jejich realizaci si pozval italského architekta Pietra Barcu z Porlezza u Milána. Rozsáhlá přestavba kostela byla zahájena v roce 1575. Oprav se dočkal i poničený konvent a gotický kastel u řeky Dyje. Byla postavena i budova semináře, nová hrobka pro opaty a bratry a roku 1578 byla zřízena nová knihovna. Mistr Barca se podílel i na opravách kostelů náležejících ke klášternímu panství. Roku 1577 byl opraven kostel sv. Víta v Dyjákovčích, rekonstrukcí prošly i kostely v Šatově a Tasovčích. Zchátralý kostel sv. Markéty v Loďenicích byl přestavěn a upraven v roce 1582. Vedle výtvarného umění podporoval opat i hudbu. Aby škole zajistil kvalitní učitele hudby, spojil se Šebestián s dvorním kapelníkem Filipem de Monte, díky kterému získal školené hudebníky z Itálie, kteří tehdy působili v císařské kapele ve Vídni. Do Louky přinesli tehdy moderní italskou hudbu, především dílo Palestrinovo v době, kdy ve většině německých oblastí nebyl tento velikán italské renesanční polyfonie znám. Znojmo a Louka se tak staly hudebním centrem Moravy. Začátkem roku 1575 také Louku navštívil jeden z nejvýznamnějších hudebníků své doby Jacobus Gallus Handl, který pak opatovi poslal v roce 1581 sbírku svých mešních skladeb.

Opat Šebestián však působil ve velmi složité době náboženských rozporů. Se vzrůstajícím se protestantským hnutím musel svádět boj na několika rovinách. Jednak ve Znojmě a jednak v jednotlivých vesnicích patřících louckému klášteru. Pro-

blémy nepůsobili jen luteráni, ale i skupina novokřtěnců, a dokonce i kněží a řádoví spolubratři, kteří se s novou disciplínou nechtěli smířit a ovlivnění novými náboženskými skupinami inklinovali k jejich učení. Šebestián si byl dobře vědom příčin rozvíjejícího se protestantismu: větší důraz na Písmo svaté, vážnost, kterou požívali protestantští kazatelé, nedostatek vzdělaných kněží plně oddaných katolické konfesi. Vsadil tedy, jak již bylo řečeno, na výchovu kněžského dorostu, pečlivě vybíral kandidáty kněžství a konventuály. Klášterní knihovna byla doplněna o chybějící svazky

breviáře a misálů. K mravnímu povznesení konventu přispívali svými kázáními jezuité. Nepřátelských postojů se opat dočkal i od šlechtických sousedů louckého panství. Především majitelka vranovského panství Tereza Pögllová roz. z Dietrichštejna působila opatovi velké po-

tíže tím, že na svém panství vydržovala nekatolické kazatele a neplnila své závazky vůči Louce. Šebestiánův nesmiřitelný postoj však narážel na odpor i „ve vlastních řadách“. Tak se například opat ocitl ve sporu s abatyší cisterciáček na Starém Brně Annou, kterou urazil tím, že pochyboval o kvalitách jí dosazeného kněze Martina Trinesia do Vrbovce. Nejvíce však opata trápil spor se Znojemskými, který se protáhl na několik let a zůstal nedořešen ještě několik let po opatově smrti.

Poslední léta opatova života byla poznamenána vleklými zdravotními obtížemi. Ve svých dopisech si stěžuje na zhoršení zraku, na píchání v bocích a na úporný kašel. Posledních 14 týdnů života byl opat upoután na lůžko, trpěl velkými bolestmi a častým „tlučením srdce“. To již jistě tušil, že se přiblížil konec. V únoru 1585 nechal ještě poslat pro zemského lékaře Tomáše Jordána z Klausenburka v naději na zlepšení chatrného zdraví. Zmírnění potíží bylo však jen krátkodobé, a tak Šebestián přistupuje ke jmenování svého koadjutora a budoucího nástupce Šebestiána z Badenu. Vyčerpán nemocí a horečnatým úsilím v boji pro katolickou konfesi zemřel 2. května 1585 ve 12. roce svého opatování a v 52. roce života. O deset dní později byly opatovy tělesné ostatky pohřbeny v kapitulní kapli louckého kláštera.

S opatem Šebestiánem odešel muž vynikajících kvalit, který se po smrti stal legendou. V loucké tradici byl představován jako nový zakladatel kláštera. Pro dějiny Moravy i pro naši místní historii zůstane Šebestián Ferytag z Čepiroh významnou a pozoruhodnou osobností politického, kulturního, a především náboženského života období renesance a reformace.

Papež František na košickém sídlišti Luník IX

Je radostné a povzbuzující sledovat apoštola Papeže Františka. Jeho laskavý a vlídný přístup k lidem je povzbuzením, úsměv, který vidíme na jeho tváři, je přirozený. Má obdivuhodný dar slova – dokáže s chirurgickou přesností pojmenovat určitou situaci nebo skutečnost.

V programu papežské návštěvy na Slovensku mě zaujalo setkání na romském sídlišti Luník IX v Košicích, které se uskutečnilo 14. září. Tato oblast je vyloučenou lokalitou (dříve označovanou jako romské ghetto), kde žijí Romové ve velmi nuzných podmínkách. Panelové domy jsou zdevastované, bez dodávek vody, bez kanalizace a s poničenou nebo nefunkční elektřinou. Protože mám s prací mezi Romy osobní zkušenost, neváhal jsem a naplánoval návštěvu Košic.

Vůbec jsem netušil, zda se mi podaří setkání zúčastnit. Zaregistroval jsem se sice na příslušných stránkách, ovšem potřebné vstupenky mi nebyly odeslány. (Zaregistrování jsem dokončil až před vstupem do sektoru). Z centra Košic jsem si zjistil autobus směr Luník, ale dostal jsem se na sídliště Luník VIII. Cestu na ten správný Luník IX mi ukazovaly romské děti. Říkaly, že mi ukáží dobrou cestu, ale jelikož jich bylo stále více a drobných mincí stále méně, raději jsem přebrodil potok a dostal jsem se na sídliště neoficiální cestou. Cesta, ta oficiální, byla oplocená. Viděl jsem, v jakých pod-

mínkách místní Romové žijí. Narodili se zde a nemají převážně jiného bydlení. Přesto i v těchto zoufalých kulisách vysvítla naděje. Během setkání totiž podávali svědectví mladí Romové, kteří díky pomoci místní komunity salesiánů dostali možnost vystudovat a následně získat zajímavou práci. Odstěhovali se do jiné části Košic a nyní přibližují tuto cestu druhým.

Papež František ve své promluvě poděkoval všem, kteří se věnují pastoraci Romů. Zdůraznil, že by se v Církvi nikdo neměl cítit na okraji a vyloučený. Z webových stránek slovenských salesiánů Dona Boska cituji úryvek z promluvy: „Děkuji všem, kteří vykonávají tuto integrační práci, která, kromě toho, že vyžaduje nemálo úsilí, sklízí často nevděk dokonce i v církvi. Drazí kněží, řeholníci a laici, milí přátelé, kteří věnujete svůj čas tomu, abyste svým bratrům a sestram poskytlí všestranný rozvoj, děkuji Vám! Děkuji za práci s těmi, kteří jsou na okraji. Myslím i na uprchlíky a vězně. Zvláště jim, stejně jako celému vězeňskému prostředí, vyjadřuji svoji blízkost. Děkuji, don Peter (Bešenyei – pozn. red.), za to, že jste mi řekl o pastoračních centrech, kde neděláte sociální asistenci, ale osobní doprovázení. Děkuji



Papež František na sídlišti Luník IX v Košicích

vám, salesiáni. Pokračujte na této cestě, která nevytváří iluzi, že může dát všechno a hned, ale je prorocká, protože zahrnuje nejménší, buduje bratrství, zasévá klid. Nebojte se vyjít vstříc marginalizovaným. Zjistíte, že jdete vstříc Ježíšovi. On vás očekává tam, kde je křehkost, ne pohodlí; kde je služba, ne moc; kde jde o vtělení se a ne o potěšení. Tam je On.

Všechny Vás vyzývám, abyste překonali strach a rány minulosti poctivou prací, důstojnou obživou a budováním vzájemné důvěry. A modlitbou za sebe navzájem, protože to je to, co nás vede a co nám dává sílu. Povzbuzuji Vás, žehnám Vám a přináším Vám objetí celé Církve. Děkuji! Palikerav!"

Vladimír Finda

Rozloučení kaplana Pavla Bublana

Někde jsem četl, že na každém konci je hezké to, že něco nového začíná. Mně končí čtyřicetíměsíční pobyt s Vámi ve Znojmě. Od 1. srpna mi začne služba na novém působišti v Kamenici u Jihlavy. Chci Vám, milí farníci a čtenáři Zpravodaje, těmito řádky moc poděkovat. Ty tři roky mého pobytu u vás se nedají nějakým způsobem zmačkat a vhodit do odpadkového koše. Právě naopak: byly to krásné chvíle prožité nejen v našich kostelích, ale i mimo prostory chrámů, bylo to poznávání Znojemska a Vranovska, bylo to navázání mnoha vztahů s Vámi – krásnými lidmi a byla to vždy nádherná atmosféra mezi Bohem a člověkem.

Ve Znojmě jsem dovršil 24. rok svého kněžství. Jak víte, jáhenskou službu jsem prožíval v Brně na Petrinu, kaplanem jsem byl 2 roky a 2 měsíce v Blansku, rok a půl jsem administroval ve Fryšavě, 7 a půl roku jsem byl farářem v Náměšti nad Oslavou, rok na Břeclavsku v Hustopečích, téměř 9 let v Moravském Krumlově a 3 a čtvrt roku u vás ve Znojmě. Každé působiště pocházelo od Pána a všude jsem byl knězem šťastným.

Paní Eliška se mnou na rozloučenou udělala tento rozhovor:

Věděli jste od mládí, že chcete být knězem?

Kdepak! V Třebíči za mého dětství byl kněz, který to s dětmi a mládeží „moc neuměl“, takže mne moc neoslovil. Až po mé maturitě na stavební průmyslovce do naší farnosti přišel P. Pavel Hověz a po něm P. Otmar Kaplan, kteří mi ukázali krásu kněžství. Přesto jsem byl ještě zaláskovaný do děvčete. Až na vojně jsem uslyšel Boží pozvání.

Kdo byl nebo je Vaším vzorem?

Milosrdenství našeho Spasitele, rozhodnost svatého Josefa, „Fiat“ Panny Marie, můj tatínek s maminkou, sourozenci Jirka a Jája, don Bosko, Jaroslav Foglar a několik kněží i přátel.

Naši farníci Vás znají s nehasnoucím úsměvem. Kde čerpáte dobrou náladu?

Úsměv jsem asi zdědil po svém tatínkovi. I když jsme měli vážnou dopravní nehodu, i když jsme vyhořeli, tatínek vždy zachraňoval situaci úsměvem a povzbuzením.

U společného jídla nás tatínek obveseloval anekdotami. Zde ve Znojmě jsem častý úsměv pozoroval i na našem děkanovi otci Jindřichovi. Nikdy jsem ho neviděl našťavného nebo rozčileného, ani když jsem udělal něco špatně.

Do Vašeho působení ve Znojmě hodně zasáhla opatření koronaviru. Jak to zpětně hodnotíte? V čem to pro Vás bylo složité či naopak: v čem vidíte přínos?

Situace koronaviru nám dala a ještě asi dá zabrat! Byla možnost sledovat mše svaté v televizi nebo na počítači. V první vlně pandemie v období největšího omezení jsem s o. Jindřichem nabídl farníkům svátost smíření a svátost oltářní. Farníci přicházeli jednotlivě do kostelů i na faru. Mše svaté jsme slavili soukromě. Tehdy mi hodně chybělo společenství věřících. Litoval jsem i učitele a rodiče dětí kvůli počítačové výuce. Po uvolnění se už někteří farníci do našich kostelů nevrátili. Velké zkušenosti jsem sbíral ve znojenské nemocnici, kde jsem obdivoval velmi kvalitní práci lékařů a zdravotníků.

Jak se Vám ve Znojmě líbilo?

Hodně. Když jsem do Znojma nastoupil, byli jsme tu 3 kněží a o. Jindřich mi občas umožnil mimo jiné rok zastupovat kněze téměř po celém znojemském i vranovském děkanství. To byla pro mne cenná zkušenost: obrovský kostel a v něm 4 babičky. Velikonoční vigilie slavená s 11 věřícími a jedním ministrantem. A také mše svaté slavené s mniškami dominikánkami a jejich krásnými zpěvy.

Farníci Vás často mohli potkat s Vaší „sekretářkou“ – fenkou Kejsinkou. Jak dlouho už Vás doprovází a jak si zvyká na změny působišť?

Vlastního psa jsem si přál mít už jako malý kluk. Prvního psa Betyнку jsem měl 12 let. Dostal jsem ji jako štěňátko v Náměšti, pak se mnou cestovala do Hustopečí a odtud do Krumlova, kde zemřela. Dalšího psa už jsem nechtěl, ale třetí den po skonu Betyny jsem se na faře rozhlížel, „kde je nějaký ten pes“. A on nikde. V třebíčském útulku jsem si nevybral. A pak mi paní Burianová nabídla tříletou Kejsinku. Krátce po převzetí mi porodila 5 štěňat. Letos bude Kejsince 11 let. Po přestěhování do Znojma si celkem brzy zvykla, jen jí zde chyběl nějaký dvůr nebo zahrada. Pes v bytě – to je neštěstí! Ale přežila to.

Kdybyste si do nového působiště mohli vzít ze Znojma tři věci. Co by to bylo?

Víru, naději a lásku.

Na závěr bych poprosila: co byste vzkázal znojemským farníkům?

Aby jejich víru nezlomila žádná pohroma, aby zůstali Kristu věrní po celý život, aby s důvěrou v Boží pomoc vedli své děti a vnuky k našemu Pánu a aby každého kněze přijímali do svých společenství tak krásně, jako přijali mne.

*Otázky položila Eliška Juráková.
Odpovídal na ně P. Pavel Bublan.*

Nový znojemský kaplan se představuje

Jmenuji se Jaroslav Jurka, narodil jsem se 1. 9. 1988 v Třebíči, kde jsem také prožil krásné dětství. Mám pět mladších sourozenců, dvě sestry – Kateřinu (31 let) a Renatu (19 let) – a tři bratry – Petra (30 let), Tomáše (26 let) a Ondřeje (21 let). Rodiče Jaroslav a Renata nás od mala vedli k Bohu, za což jsem jim velmi vděčný. Studoval jsem na Katolickém gymnáziu v Třebíči, kde jsem v roce 2008 úspěšně složil maturitní zkoušku. Po maturitě jsem šel do Brna studovat informatiku na Masarykově univerzitě. V roce 2011 jsem studium informatiky ukončil a nastoupil do Teologického konviktu (přípravný nultý ročník) a o rok později do Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci. V roce 2017 jsem úspěšně ukončil studium na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a 24. června 2017 jsem byl

v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně vysvěcen na jáhna. Svou jáhenskou službu jsem vykonával ve farnosti Brno-Zábřdovice. Po uplynutí jáhenského roku jsem 23. června 2018 z rukou otce biskupa Vojtěcha přijal kněžské svěcení a byl jsem poslán do farností Telč, Mrákotín, Radkov a Urbanov, kde jsem prožil první tři roky své kněžské služby. Nyní mě otec biskup poslal získat další zkušenosti k vám do Znojma. Těším se na setkávání a spolupráci s vámi.

Všem Vám žehná a o modlitbu prosí o. Jaroslav



Kaplan Jaroslav Jurka s rodinou | archiv R.D. Jurky

Farní časopisy z pohledu historie (dokončení)

Věnováno všem obětavým redaktorům farních časopisů

Velký impuls pro zakládání nových farních časopisů představovala encyklika Ubi arcano Dei, kterou vydal papež Pius XI. 23. prosince 1922. Vyhlásil v ní k většímu zapojení laiků do života církve. Jeho výzva našla praktický ohlas ve hnutí Katolická akce. Jejím programem byl návrat hodnot víry do všech oblastí života společnosti. Strategie Katolické akce v nadsázce odpovídala sportovnímu heslu: „Nejlepší obrana je útok.“ Jestliže odpůrci do katolické církve šijí ze všech stran, nemůže ona tiše stát a nechat si to jen tak líbit. Musí o sobě dát vědět, mít dostatečnou nabídku vzdělávacích přednášek a duchovních cvičení a musí se nahlas dožadovat svých práv – například na náboženské vyslání v rozhlase. Dobrým prostředkem měl být hodnotný a výchovný film – jeho propagátorem byl P. Josef Sou-

kop. Katolická akce snad zbytečně vyplývala část svých sil na aktivity, pro které doba mnoho pochopení mít nemohla – mravnostní odbor měl za úkol obcházet ve městě výlohy obchodů a upozorňovat, kdyby se tam vyskytlo něco mravně závadného, zejména měl bojovat proti nemravným filmům a proti veřejným plovárnám. Tyto pokusy o cenzuru příliš popularity nepřinesly, jinak ale Katolická akce vykonala obrovské množství práce k povzbuzení a oživení víry. Právě proto, že měla tak vysoký kredit, pokusili se komunisté v roce 1949 zmást věřící tím, že její název použili pro označení kolaborantské organizace, jež měla proklámat harmonickou symbiózu katolické církve s komunistickým státem. Tyto dvě různé Katolické akce je třeba od sebe rozlišovat.

Účinný prostředek v šíření mravní obrody spatřovala Katolická akce právě v hodnotném náboženském tisku. Tuto myšlenku podpořil ve svém pastýřském listu z února 1932 i biskup Josef Kupka. Již v roce 1929 v naší diecézi vzniklo hned několik farních časopisů, které vydávala buď přímo místní Katolická akce, anebo příslušný farní úřad. V letech 1929-1930 vycházel měsíčně Farní věstník pro Velké Brno. Ve stejném období vydával v Rajhradě farní administrátor Vojtěch Horák svůj zpravodaj Vinice. Velmi úspěšně vyvíjela svoji činnost Akce katolická v Nové Říši – její časopis vycházel až do roku 1935. Jednotlivá čísla bývala obvykle koncipována monotematicky – věnovala se sv. zpovědi, nevěře, dušičkám, varovala před adventisty – vcelku se dá říci, že přinášela kvalitní

vzdělávání z katechismu. V některých jiných oblastech už to bylo horší – snahy varovat z pozice odborného lékařství před zálibou žen v odívání podle poslední módy z dnešního pohledu snad už působí trochu úsměvně. O vydávání vlastního věstníku se pokusila také Katolická akce ve Znojmě – iniciátorem zde byl P. Bernard Skácel OP, časopis vycházel jako měsíčník a za cíl si kladl: „*přinášet zprávy náboženské a paralyzovat činnost věstníků, vydávaných u nás církví československou a metodisty.*“ Tento list ale ještě během prvního roku své existence zanikl. Delšího trvání měl Farní věstník v Koněšíně, jehož vydavatelem byl farář P. Antonín Nevrkla. Časopis přinášel úvahy podle liturgického kalendáře, na pokračování zde vycházel seriál z dějin farnosti, přetiskovány byly povídky Václava Kosmáka, slabší stránku představovala snad jen zvláštní záliba ve zbožných veršovánkách. List vycházel až do roku 1940. Ještě déle vydržel Farní věstník novoměstský, ten docházel ke svým čtenářům až do roku 1943. Jeho iniciátorem byl prof. Karel Žák. Projevil docela slušné žurnalistické nadání, měsíčník měl své pravidelné rubriky, v nichž články s tendencí nábožensko-vzdělávací prokládal odlehčenějším žánrem. (Zajímavá je například jeho zpráva, že „*v městě Žďáře vedle holubů rozmohly se straky cizího původu, které četnictvo pochytilo.*“)

Po podobně rekordní dobu byl vydáván Farní věstník velkomeziříčský, který vznikl roku 1930 a udržel se až do roku 1948, od roku 1947 pod názvem Věstník římskokatolického farního úřadu. Nadšeným propagátorem myšlenky farního časopisu se stal P. Jan Novotný. K realizaci záměru ho přivedl zážitek z roku 1932, kdy v Břeclavi jako kněz narazil na tvrdé nepochopení u farníků. Odmítl tehdy vykonat katolické obřady při posledním rozloučení s jistou paní, které její rodina nechala vypravit pohřeb žehem. To bylo v té době v katolické církvi nepřipustné, a farář proto hledal platformu, kde by mohl ko nejširšímu okruhu lidí vyložit své stanovisko. Začal tedy vydávat farní věstník a vytrval v tom až do svého odchodu z farnosti v roce 1938. Redakční práci jako způsob komunikace s farníky si přitom oblíbil natolik, že se do vydávání farního listu pustil i na svých dalších působištích – v roce 1939 v Příbiczích a v letech 1947-1948 v Podivíně (pod názvem Podivínská farnost). Farní věstník měli také v Hodoníně, vycházel jako měsíčník v letech 1933-1939, a to zásluhou P. Antonína Pekárka. Podobně zaníceným editorem byl P. Adolf Tesař – jeho Zprávy z ivančické farnosti vycházely nepravidelně od roku 1938 v nákladu až 1350 výtisků. Tesařovy aktivity se zdaleka neomezovaly na farní časopis, byl za války napojen na domácí odboj a byl ochoten i riskovat – pro osoby v ilegality vystavoval falešné osobní doklady. Když se toho počátkem roku 1942

gestapo dopátralo, byl zatčen a 16. 6. téhož roku v Kounicových kolejích popraven. I Protektorát byl dobou, kdy vznikaly některé nové farní věstníky – v letech 1940-1941 vycházel v Rosicích jako občasník list Rosická farnost. V roce 1941 si v Kunštátě požádal o povolení k vydávání časopisu místní kněz P. Jaroslav Šafář. Jeho bezprostředním cílem bylo připravit farníky na chystané misie, počítal s tím, že přitom využije zkušeností, nabytých při redigování Farního věstníku novoměstského. List měl vycházet 3x – 4x ročně, žádné jeho výtisky však k dispozici nemáme, takže není jasné, zda se záměr vůbec podařilo uskutečnit. Z válečné produkce farních časopisů bych se zastavila snad jen u už jednou zmiňovaných oběžníků, jež tiskl koncem války P. Josef Zouhar. Byly adresovány senetářovským farníkům, kteří za protektorátu museli opustit své domovy, protože byly zařazeny do oblasti nově vytvářeného vojenského prostoru. P. Josef Zouhar, tehdy ještě mladý kaplan, pečlivě shromažďoval adresy svých bývalých farníků a rozesílal jim pak své listy rozmnožované cyklostylym v kanceláři bezrukého Frantůka v Brně na Kobližné. Jakkoli byla vnější úprava těchto dopisů velmi prostá, po obsahové stránce představují vzácný doklad osobní snahy kněze o povzbuzení konkrétních věřících v těžké době. Jinak se ovšem válečný vývoj ubíral směrem přímo opačným – většina farností musela od farního tisku upustit.

S tím větším nadšením se k této činnosti řada farností vrátila po osvobození, hromadná obnova redakční práce ve farnostech by se dala přirovnat až k malé explozi. Časopisy už vznikaly bez vzájemné koordinace, což se odráží už v jejich názvech – zatímco před válkou byla většina z nich napojena na Katolickou akci a označovala se jako věstník, nyní už jsou jejich názvy velmi různorodé.

V Hodoníně byl časopis založen z iniciativy faráře P. Josefa Prnky. Poměrně dlouho mu trvalo, než se podařilo získat k vydávání časopisu povolení, takže zpočátku tiskl jen příležitostně letáky Zprávy z hodonínské farnosti (není jasné, kolik jich vlastně vyšlo). Teprve později začal vycházet regulérní časopis pod názvem Měsíčník pro farnost hodonínskou. V Břeclavi se o obnovu časopisu zasloužil P. Karel Poul pod názvem Oběžník břevlavské farnosti. V Ivančicích měli dokonce dvě souběžná farní periodika - v letech 1945-1947 Zprávy ivančické farnosti a v období 1946-1948 věstník *Náš domov*. Jaký byl jejich vzájemný vztah, zda se jednalo o konkurenční podniky, nebo se navzájem lišily koncepcí a tak se doplňovaly, není zcela jasné. Nový farní zpravodaj vznikl hned po válce v Jedovnicích – jak P. František Vodák, tak kooperátor P. Josef Zouhar byli jeho nadšenými redaktory. Pozdrav jedovnickým farníkům z roku 1945 vystřídala o dva roky

později *Náš farnost*. Velmi podobně se do tvorby časopisu pustil ve Křtinách P. František Marek s kaplanem P. Františkem Vlachem, kteří v prvních dvou poválečných letech vydávali Pozdrav křtinským farníkům. V Tvarožně byl často připomínáným vzorem Václav Kosmák – zdejší časopis se jmenoval Z tvaroženské farnosti a vyznačoval se velmi pěknou úpravou. Grafickým ztvárněním se mu velice podobal list Z podolské farnosti, o kterém víme pouze z práce naší badatelky Mgr. Lenky Čanderlové. V roce 1946 inicioval P. Stanislav Krátký v Žarošicích vydávání listu *Náš domov*, který později vycházel pod názvem Pozdrav z farnosti žarošické. V souladu s charakterem farnosti bylo jeho zaměření výrazně mariánské, kromě úvodníku faráře obsahoval i zprávy z domova a věnoval se také dějinám farnosti – přetiskoval práce Hurtovy. Z dnešního pohledu je zábavná jeho zdravotně rubrika, kterou vedl jistý dr. Vsevolod Lobov – z jeho rad si dovoluji citovat: „*Nenoste šály a příliš se nebalte. To nechrání před nastuzením. Raději se snažte o otužování organismu. Uši si čistěte čistým prstem, bez dlouhého nehtu. Nepoužívejte ani zápalky, ani tužky. Nelíbejte děti do ucha, může prasknout bubínek. Dostane-li se do ucha hmyz, použijte oleje, nikdy másla.*“ Mezi ostatními dobovými farními časopisy představuje žarošický vzácnou výjimku – jeho vydávání se podařilo udržet až do roku 1949. V roce 1947 se o obdobnou ediční práci pokouší Josef Hudec – jeho dílem je Věstník farnosti vlasatické a branišovické – z úsporných důvodů časopis sám tiskl na cyklostylu, byl si vědom špatné kvality tisku a případné kritice se bránil slovy: „*Na nečitelnost jsou farníci zvyklí z příspěvů okresního národního výboru.*“ Smyslem jeho listu nemělo být ani tak náboženské poučení, k tomu doporučoval odběr Rozséváče či jiných plošně vydávaných katolických periodik, sám usiloval čistě o místní zpravodajství s cílem dosáhnout, „*aby se z pohraničí stala normální farnost.*“ Zůstalo však spíš u pokusu podobně jako v Brně-Husovicích, kde salvatoriáni začali vydávat Pozdrav našim farníkům, a to s velmi nadějným obsahem. Dvě čísla věstníku Pozdrav od svatého Jakuba vydal roku 1948 P. Ladislav Jurák ve Starči, v tomto případě se nejednalo o periodikum v pravém slova smyslu, spíš šlo o dva oběžníky, kterými chtěl duchovní správce umocnit přípravu farníků na misie. Dlouhodobější záměry měl ve Žďánicích farář P. František Šimčák, když založil čtvrtletník Zprávy farnosti žďánské, list však podobně jako řada ostatních nepřežil rok 1948, takže vyšla jen čtyři čísla. Zcela specifickou, účelovou tiskovinou byl Pozdrav z Hlubokých Mašůvek. Vyšel v roce 1949, před zamýšlenou přístavbou tamního poutního kostela. Protože projekt rozšíření historického kostelíčku zpočátku nenacházel zcela jednoznačnou podporu, rozhodl se farář P. Josef Parma vydat informační le-

ták, v němž se pokusil shrnout všechny argumenty pro stavbu i proti ní a vyložit důvody, které ho vedly k tomu, že se přiklonil k variantě jít do stavby.

Jinak ovšem rok 1948 učinil jakýmkoli církevním tiskovinám rázný konec, takže po celých dalších 40 let se s fenoménem farního periodika nesetkáváme vůbec. Jistou jeho náhradou se za komunismu stává samizdat, ten byl ovšem určen jinému okruhu čtenářů a sledoval jiné cíle.

Jestliže po roce 1989 u nás vzniká tolik nových farních časopisů, je to úžasný historický doklad toho, že celá ta desetiletí totality nezadusila úplně všechno, že to ve farnostech stále žije. A protože věříme, že vaše farní časopisy budou zajímat čtenáře i v budoucnu, stále je s takovým potěšením ukládáme do archivu. Dovolila bych si snad k farnostem malou prosbu – pokud víte, že vaše časopisecká produkce u nás není zastoupena v plných řadách, zašlete nám chybějící čísla, třeba jen elektronicky. Stej-

ně tak vděčně přijmeme i případné nálezy historických časopisů, pokud byste na ně ještě někde narazili.

A na samý závěr – Vám všem, kteří jste ochotni redakci farních časopisů věnovat svůj volný čas, patří naše velké uznání i přání, aby Vaše práce přinášela hodně radosti jak Vám, tak Vaším čtenářům.

PhDr. Marie Plevová, Ph.D.
vedoucí Diecézního archivu v Rajhradě

VÝROČÍ

5. listopadu uplyne 30 let od smrti **R.D. JOSEFA STRII** (1912-1991), který v letech 1950-52 působil jako kaplan a následně do roku 1958 jako správce farnosti sv. Kříže ve Znojmě. V letech 1958-60 byl z politických důvodů vězněn a následně nesměl do r. 1965 vykonávat duchovní službu. RIP

2. prosince oslaví 55. narozeniny **R.D. PETR BARTONĚK**, který v letech 1997-2003 působil jako správce loucké farnosti. Od roku 2003 je farářem v Břežanech u Znojma.

5. prosince uplyne 30 let od smrti **R.D. JANA KRÁLÍKA** (1919-1991), který v letech 1980-90 spravoval farnost sv. Kříže a vykonával funkci znojmského arcikněze a děkana. RIP

8. prosince uplyne 100 let od narození **R.D. FRANTIŠKA KUBAŠE**, dlouholetého správce loucké farnosti. Narodil se v roce 1921 v Popelíně. Po kněžském svěcení (1947) působil v Blansku a Ústí nad Labem. V 50. letech byl stíhán a neprávem 7 let vězněn, poté až do roku 1969 nesměl vykonávat duchovní službu

a pracoval jako dělník v Brně. Od roku 1973 působil jako farář ve Znojmě-Louce a ex-curendo administrátor v Dyji a Konicích. Zemřel 26. 9. 1993 v Louce a je pohřben na městském hřbitově ve Znojmě. RIP

19. prosince si připomeneme 40. výročí kněžského svěcení znojmský rodák **Mons. KAREL SIMANDL**. V současnosti působí na nunciatuře v Berlíně.

Stalo se krátce

Sliby u Terciářů

V květnu na svátek svatě Zdislavy složila sliby terciářka Hana Poláčková s řádovým jménem Zdislava. Sliby skládala do rukou představené znojmských terciářů, která má také řádové jméno Zdislava. Kéž dominikánská světica a patronka rodin svatá Zdislava nadále pomáhá celé dominikánské rodině. (E. Juráková)

Jednání o farní budově u kostela sv. Kříže

Z popudu některých členů pastorační rady farnosti sv. Kříže proběhlo 4. a 9. května 2021 jednání pastorační rady, na němž byly řešeny důsledky plánovaného prodeje znojmského dominikánského kláštera soukromému subjektu. Historickou součástí kláštera je i objekt fary, který je aktuálně farností využíván na základě dohody s dominikánským řádem, který je vlastníkem celého areálu. Klášter byl ze strany řádu nejdříve nabízen ke koupi brněnskému biskupství, dalším církevním subjektům i městu Znojmu. Žádný ze subjektů ale o koupi neprojevil zájem.

V důsledku akutní hrozby ztráty adekvátního zázemí pro pastorační život farnosti vyzvala farní rada správce farnosti k okamžitému jednání se zástupci dominikánských s žádostí o vynětí farní budovy a sociálního zázemí kostela z chystaného prodeje.

Díky vstřícnosti vedení řádu nakonec snad dojde k vyčlenění objektu fary z předmětu prodeje ve prospěch farnosti. O souvisejících náležitostech budou vedena další jednání. (O. Lazárek)

Farní tábor na Bítově



Farní tábor proběhl tradičně na přelomu července a srpna tentokrát na bítovské faře. Zúčastnilo se 27 dětí a 6 vedoucích. Kuchařem nám byl jako vždy Tadeáš se svými výbornými jídly. Letos jsme se snažili dostat z otroctví a putovat s Mojžíšem pouští až do země zaslíbené. Faraón nás nepracoval k smrti a na poušti jsme žízni také nezemřeli, dokonce se nám podařilo vyhnout i vážným zraněním. Tábor byl určitě náročný, ale zvládnout se nám jej podařilo! Na zážitky z pouště nebo otroctví bude nejlepší zeptat se samotných účastníků.

(Mikuláš Mašek)

Pápež František na Slovensku



Prišiel ako náš brat, ktorý chcel zdieľať s nami našu cestu, povzbudiť nás k nádeji a nasmerovať nás, že radosť Evanjelia je Kristus. Sv. Otec nás vyzval neustále obnovovať a bojovať o slobodu, aby sme sa neuspokojili s falošným pokojom, ale otvorili sa evanjelióvemu ohňu a stali sa kreatívnymi, lebo sme deťmi veľkej tradície sv. Cyrila a Metoda a Cirkve potrebuje vymyslieť nové „abecedy“, aby zvestovala vieru. Pápež František zdôraznil potrebu dialógu a jednoty, aby sme boli šíriteľmi pokoja a zmierenia a povzbudil nás ku kontemplácii, ktorá je silnou črtou slovanských národov a ktorú Európa veľmi potrebuje.

Stretnutie so Sv. Otcem vnímam ako veľkú milosť pre mňa, jeho slová sa ma osobne veľmi dotýkali, dodali mi nádej, jednoducho: Veľký pocit, nemá slov!

(Sr. Viannea)

Stalo se před 100 roky: rok 1921 očima farních kronik a dobového tisku (část 1.)

Mimořádnými událostmi v životě místní církve v roce 1921 se staly především lidové misie konané v loucké farnosti. Autoři farních kronik věnují také pozornost prvnímu sčítání lidu v nové republice, při kterém hrálo důležitou roli přihlášení se k náboženskému vyznání. Loucký farář Tretera pak obsírně popisuje odloučení místní části Louka (s louckým klášterem, kostelem a farou) od obce Sedlešovice a její spojení s městem Znojmem. Tato úřady nařízená účelová samosprávná reorganizace měla za cíl posílit ve Znojmě český národnostní prvek na úkor Němců, protože loucká kasárna byla nově obsazována vojáky „československé“ národnosti.

Kronika farnosti sv. Mikuláše

(farář: R.D. Josef Anderl)

V roce 1921 byl farář Josef Anderle zasažen bleskem.

Kronika farnosti Louka

(farář: R.D. František Tretera)

Svaté misie 1921

V období od 23. do 30. ledna se ve farním kostele konaly lidové misie. Misionáři byli redemptoristé ze Svitav na Moravě: P. Josef Klameth, rektor, P. Jakob Kugler, narozený ve Chvalovicích, P. Heinrich Schiller, narozený ve Starém Šaldorfu, P. Josef Hase a z Králíků v Čechách P. Joannes Lutz, narozený v Bohumilicích.

Účast byla negativně ovlivněna blízcím se masopustem (7. února); uspokojivá byla jen v několika posledních dnech. Také počasí bylo velmi nepříznivé. Přesto se napočítalo 2367 penitentů a 5100 komunikantů. Také v domácnostech bylo sv. svátostmi zaopatřeno okolo 40 nemocných a starých lidí. Výsledek byl uspokojivý. – Obětaví dobrodinci intenzivně vypomáhali s různými potravinami v kuchyni. Jinak by se toto dílo v převládající nouzi, drahotě a vyživovacích těžkostech nemohlo uskutečnit.

Deus retribuatur et multiplicet gratiam suam inter nos!

Někdejší kooperátor z Louky P. Martin Vala, který zemřel ve Strachotičích 10. ledna 1908, odkázal na zřízení misijní nadace pro brněnskou diecézi obnos 5000 korun. V souladu s nadací mají faráři ze Strachotic a Louky výsadu a právo se podílet na celém finančním příspěvku.

Pisatel těchto řádek obdržel v průběhu let z této nadace 400 korun. Deo gratias! Et pro mortuo sacerdote donatore P. Martino Vala: oremus: Deus det ei suam pacem et requiem aeternam! Amen!

Také spolek sv. Klementa Maria Hofbauera pod vedením nejd. Msgr. Cyrilla Ja-

koba Ridla, faráře u sv. Jakuba v Brně, daroval k uspořádání lidových misí 300 korun. Iterum Deo gratias!

Louka spojena se Znojmem

Na začátku roku 1920 bylo pouličními vyhláškami oznámeno, že místní část Louka (která patří toho času k Sedlešovicím) bude spojena se Znojmem. Všechny protesty odeslané obcí Sedlešovice, místní školní radou Starého Šaldorfu a Sedlešovic, kostelním konkurenčním výborem a farním úřadem Louka ministerstvem a panu prezidentovi, nebyly shledány ani hodnými odpovědi. Mezi obyvatelstvem panovalo velké rozhořčení a farníci museli být z kazatelny uklidněni, že jim kostel nikdo nevezme a že poměr mezi kostelem a farníky zůstane zachován. Sedlešovičtí hasiči nechtěli ze žalu nad odloučením stát o Velikonocích čestnou stráž u Božího hrobu v „českém“ kostele. Obstarali ji hasiči ze Starého a Nového Šaldorfu.

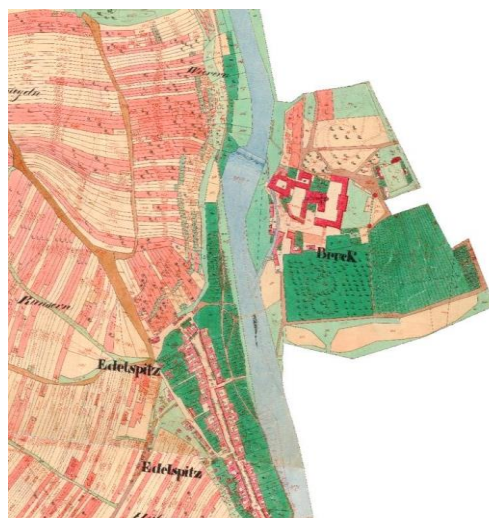
Za účelem provedení rozhodnutím Ministerstva vnitra povoleného spojení obcí Mansberk a Hradiště a místní části Louky s městem Znojmem bylo 19. listopadu 1920 v 8 hodin dopoledne uspořádáno v zasedacím sále městského zastupitelstva komisní šetření, k němuž byli mimo ostatní kompetentní úřady pozváni také obecní zastupitelstvo Sedlešovic, farní úřad Louka, místní školní rada a kostelní konkurenční výbor Louka.

Dr. Mareš, starosta města Znojma (český sociální demokrat, letos zvolený s pomocí slovenských vojáků v Louce), předsedal. Od nás byli přítomni: Johann Brunner, starosta Sedlešovic a tři obecní radní; Johann Lorenz, starosta Starého Šaldorfu; Anton Mahr, předseda místní školní rady; Anton Vrbka, ředitel obecní školy Louka; Heinrich Greger, předseda kostelního konkurenčního výboru Louka; František Tretera, farář v Louce.

Byli jsme postaveni před skutečnost, že Louka bude od 1. ledna 1921 fakticky sloučena se Znojmem.

Co se týká záležitostí kostela, tak bylo ujednáno, že na právních poměrech farnosti Louka se nic měnit nebude, že obyvatelé k území města připojené části obce Sedlešovice k farnosti, ke které dosud patřili, také nadále přířazení zůstanou a že farnosti, farnímu beneficium a kostelu náležející budovy zůstanou nadále neomezeným majetkem dotčených právnických osob. Osoby zemřelé na části obce Sedlešovice připojené k městskému území budou od 1. ledna 1921 pohřbívány na městském hřbitově.

Farář vyjádřil požadavek, aby město také úměrně přispívalo na krytí náboženských výdajů, což bylo uznáno jako opodstatněné.



Louka (Bruck) jako součást Sedlešovic (Edelspitz) na mapě Stabliního katastru z 1. pol. 19. století.

Historicky památná Louka – důležitý soused a vlivný rival města Znojma – nyní s tímto městem spojen a jemu podřízen! Sedlešovice ztratily s Loukou velmi mnoho po hospodářské stránce, a co tímto spojením Louka získala? Hned pro začátek: podíl na enormních obecních dlužích – 400 %! (V roce 1924 950 %.)

1. ledna 1921 už v Louce hlídkoval městský hlídač. V Louce zaměstnanému duchovenstvu bylo také přiznáno domovské právo ve městě Znojme.

Až dosud dostávala fara od obce Sedlešovice dobrou žitnou nebo pšeničnou mouku, teď víme, jak chutná městská mouka ječmenná.

15. dubna byl v důsledku nedostatku kněží z Louky **odvolán jeden kaplan** a zůstal zde jen jeden pomocný kněz. Dobšickou trojtřídní německou a jednotřídní českou školu musel převzít milfroňský pan farář František Zábřaha.

2. května. Když zde byl v roce 1907 farář kaplanem, vedl o prvním prosebném dnu poslední procesí do Milfroně. Tamější kostel byl několik let zavřený a za války ustaly všechny poutě. Teprve letos vedl farář (opět) **velké procesí do Milfroně** k Bičovanému Spasiteli.

Květen 1921. Ve farnosti bylo prodáno 280 brožur a 700 obrázků, které zobrazují Kristův zázrak v Límias ve Španělsku – Kristus při smrtelném zápase (od 30. března 1919).

8.-9. září. **Pouť do Tuřan, Sloupu a prohlídka sloupské a macošské jeskyně.** Duchovním vůdcem byl farář. Zúčastnilo se 80 osob. Cesta a vstupné na osobu 65 korun.

Farář to uskutečnil tímto způsobem, protože pouť do Drei-Eichen, Maria-Zell, Stromitz, Vambeřic a Králíků se nemohla kvůli těžkostem s pasy konat. Výsledek byl velmi uspokojivý.

Na podzim **opravili pokrývači střechu kostela**. Výdaje ve výši 11 tisíc korun pokryl kostelní konkurenční výbor.

11. až 19. prosince proběhla **obnova svátých misíí**, které se konali v lednu. Přijeli čtyři redemptoristi: P. Karl Reither, rektor z Králíků, P. Johann Müller z Králíků (narozený v Sedlešovicích), P. Johann Palach ze Svitav a P. Heinrich Schiller z Budějovic (narozený ve Starém Šaldorfu). Také tentokrát byl výsledek velmi uspokojivý: 2400 penitentů, 4500 komunikantů a 40 nemocných bylo zaopatřeno sv. svátostmi. Díky obětavosti jednotlivých farníků byly výdaje téměř pokryty. Misionáři obdrželi prvně 600 korun a nyní 1000 korun. Deo gratias!

(**Shrnutí za rok 1921:**) 23.100 přijímání; odpadlo 7 osob (učitelský personál ze školy ve Starém Šaldorfu a několik rotmistrů), 8 odpadů oznámeno odjinud (většinou z Vídně); 2 rozvody. Křty: 80 chlapců, 76 dívek. 53 sňatků. 60 ohlášek sňatků mimo farnost. Úmrtí: 43 mužů a 61 žen, mezi nimi 48 dětí.

Kronika dominikánského klášte- ra a farnosti sv. Kříže

(farář: P. Felix Svoboda OP, převor: P. Augustin Strnad OP)

Tento rok začal velkým štváním proti katolické církvi. Všechny nepřátelské noviny žádaly obyvatele československé republiky, aby při **sčítání lidu** pořádaném 14. února 1921 vystoupili z římsko-katolické církve a vstoupili do nově založené československé církve vytvořené některými odpadlími kněžími. Biskupská konzistoř v Brně uložila všem farním úřadům, aby věřící upozornili, že při sčítání mají v kolonce „náboženství“ zřetelně napsat „římsko-katolické“, protože sčítací komisaři páchají podvod tím, že sami tuto kolonku špatně vyplní, většinou slovy „československé“ nebo „československé“ nebo bez konfese atd. Pohyb odpadlictví byl citelný také ve Znojmě a většina odpadlictví se podle registru náboženských změn datuje od 21. února 1921. Přesto se štvaví apoštolové jako vždy mýlili: v naší farnosti odpadlo asi 169 osob, kteří ale nejsou domácí, nýbrž přistěhovalí Češi, většinou železničáři, učitelé, úředníci atd.

Letos je to právě **50 let, co byl sv. patriarcha Josef vyhlášen ochráncem katolické církve**. Při té příležitosti biskupská konzistoř nařídila, aby se v dny 13. až 20. dubna konala zvláštní pobožnost. Tato pobožnost proběhla u oltáře sv. Josefa. Byla přednesena také tři kázání, aby se věřícím představil tento velký světec a poukázalo se na jeho

zásadní význam pro celé křesťanstvo. V neděli 17. dubna byla po této pobožnosti celebrována slavnostní bohoslužba s asistencí.

25. dubna. **Den sv. Marka**. O svátku sv. evangelisty Marka se letos konalo **prosebné procesí** o čtyřech zastaveních pouze v kostele, stejně jako loni o třetím prosebném dnu, jak jej uspořádal a schválil nejdůstojnější pan biskup. Po růžencové mši o půl sedmé jsme se pomodlili litanie ke všem svatým a poté se konalo procesí o čtyřech zastaveních: a) u oltáře sv. Dismase, b) u milostného oltáře, c) u oltáře sv. Vincence, d) u oltáře sv. Kříže, odkud jsme šli zpět k hlavnímu oltáři, kde bylo prosebné procesí zakončeno předepsanými modlitbami. Stejný pořádek byl zachován také při třech prosebných dnech, které letos připadly na 2., 3. a 4. května.

3. června. Tento den se bude **slavit svátek nejsvětějšího Srdce Ježíšova**. V osm hodin je bohoslužba s lidovým zpěvem u pěkně vyzdobeného oltáře Srdce Ježíšova. Po ofertoriu bude nahlas předmodlívána zsvětlná modlitba k Nejs. Srdci Ježíšovu. Celý oktáv večer je svátostně požehnání s litaniami k Srdci Ježíšovu, modlitbou za papeže a církve a s kající modlitbou u oltáře Srdce Ježíšova. Na konci se bude zpívat překrásná píseň „Auf zum Schwure Volk und Land“.

28. srpna 1921. Poslední neděle v srpnu proběhne slavnostní **oslava svátku sv. mučedníka Olympia**, patrona královského města Znojma. Ačkoli se relikvie tohoto světce nachází v kostele sv. Michala, kde se také dříve slavil celý oktáv tohoto svátku, byli jsme poté, co byl kostel sv. Michala přenechán Čechům, přinuceni tuto pobožnost přeložit do farního kostela sv. Kříže. Tato pobožnost bude slavena slavnostní bohoslužbou v neděle a svátostným požehnáním celý oktáv, při čemž bude také zpívána prastará píseň k sv. Olympiovi.

8. září 1921. Svátek naší divotvůrkyně. Tento den se slaví **patrocinium zdejšího mariánského milostného obrazu**. Večer před slavností se už mnoho let zpívají loretánské litanie; o samotném svátku je v osm hodin předneseno kázání, po kterém je celebrována slavnostní bohoslužba s asistencí. Přichází také obvykle jedno nebo více procesí z okolí. Odpoledne o sedmé hodině je předneseno druhé sváteční kázání, po kterém následují loretánské litanie a svátostně požehnání.

2. října 1921. **Růžencová slavnost. Růžencové procesí**.

První sobotu v říjnu se slaví v našem farním a klášterním kostele svátek sv. růžence. V osm hodin je sváteční kázání, poté slavnostní bohoslužba s velkou asistencí a odpoledne ve čtyři hodiny je druhé sváteční kázání, po kterém je vedeno procesí s Nej-

světější skrz obec. Účast na tomto procesí je od převratu (1918) trochu slabší, protože se ho účastní pouze němečtí katolíci.

Kronika farnosti Přímětice

(farář: R.D. František Dospiva)

Ve středu dne **16. února 1921** konáno v republice československé **první sčítání lidu**. Poněvadž bylo se obávati agitace nepřátel církve, aby při sčítání co nejvíce katolíků nedalo se zapsati jako římská katolice, vydala nejdůstojnější biskupská konzistoř v Brně před volbami nařízení, aby na uvařování zmatků mají věřícím z kazatelny oznámeno bylo následující: „Při sčítání lidu, které se bude konati 16. února t. r. (1921), vypište všichni do rubriky „náboženství“ jen a jediné „římsko-katolické náboženství“. Označení římskokatolického náboženství nesmíte vynechat. Nedejte se nikým a ničím másti a přihlaste se otevřeně k náboženství, jež vyznáváte a jímž jest jediné – náboženství římsko-katolické.“

Při vlastním sčítání přihlásili se též všichni katolíci farníci k vyznání římskokatolickému. Jen tři farníci před sčítáním lidu dle sdělení okr. politické správy ve Znojmě vystoupili následkem agitace ve straně sociálně demokratické ve Znojmě (kdež byli zaměstnání), z církve katolické. Od té doby nebylo neděle, aby nebylo hlášeno i několik odpadů. Byli to velkou většinou lidé ve farnosti sice narození, ale ve světě žijící. Nejhorší je Kravsko, kde se zahnízdilo „duchařství“, kde jsou už (působením učitele) čeští bratři, luteráni, sekta čsl., jež tam vyučuje i náboženství. Lid se kostelu vyhýbá, tam by snad ani anděl nic nespravil.

V neděle dne 8. května přistoupila poprvé **křesťanská „Omladina“ Orel** z Mramotic ku společnému sv. přijímání ve farním chrámu Páně v Přímětích. K nim přidružila se též Omladina s Orlem z Kuchařovic, kterýžto spolek založen nedlouho po Mramotickém.

Dne 21. června 1921 **zemřel** v zemské nemocnici v Brně **důst. p. Karel Navrátil**, pensionovaný farář dukonvanský, jenž od roku 1917 byl zámeckým kaplanem v Kravsku a též v duchovní správě v Kravsku vypomáhal zaopatřováním v místní obci a dle možnosti, pokud jemu zdraví dovolovalo, promluvami v neděle a svátků. Odjel na operaci do Brna, po čtyřnedělním však pobytu v nemocnici zemřel a pochován byl v Brně.

Dne 1. září 1921 ustanoven **farář přímětický Fr. Dospiva**, který od 1. dubna 1918 zastával úřad místoděkana děkanství znojemského, **děkanem děkanátu znojemského** a místo něho byl místoděkanem znojemským jmenován hodonický P. Dr. Josef Pošmurný O.Cr.

Uspořádal a přeložil Ondřej Lazárek

Faux-pas u Jadranu

Uprostřed prázdnin jsme se s rodinou letos poprvé nechali strhnout mořechtivým davem a přidali se ke statisíkovým zástupům Čechů mířících do naší pravlasti charvátské. O pouti či návratu k pohanským kořenům zde nemůže být řeč, neb šlo pouze o to oblažiti se slanou vodou, i když díky protipandemickým opatřením na hranicích našich jižních bratří by se rychlost pohybu vpřed dala směle porovnat s pěším putováním.

Po spásném příjezdu do nejmenovaného letoviska a nutném ambulantním ošetření oteklého kolene, které vyjádřilo svůj nesouhlas s x-hodinovým střídavým prošlapováním pedálů plyn – brzda a protestně zdvojnásobilo svoji velikost, jsme z vývěsky

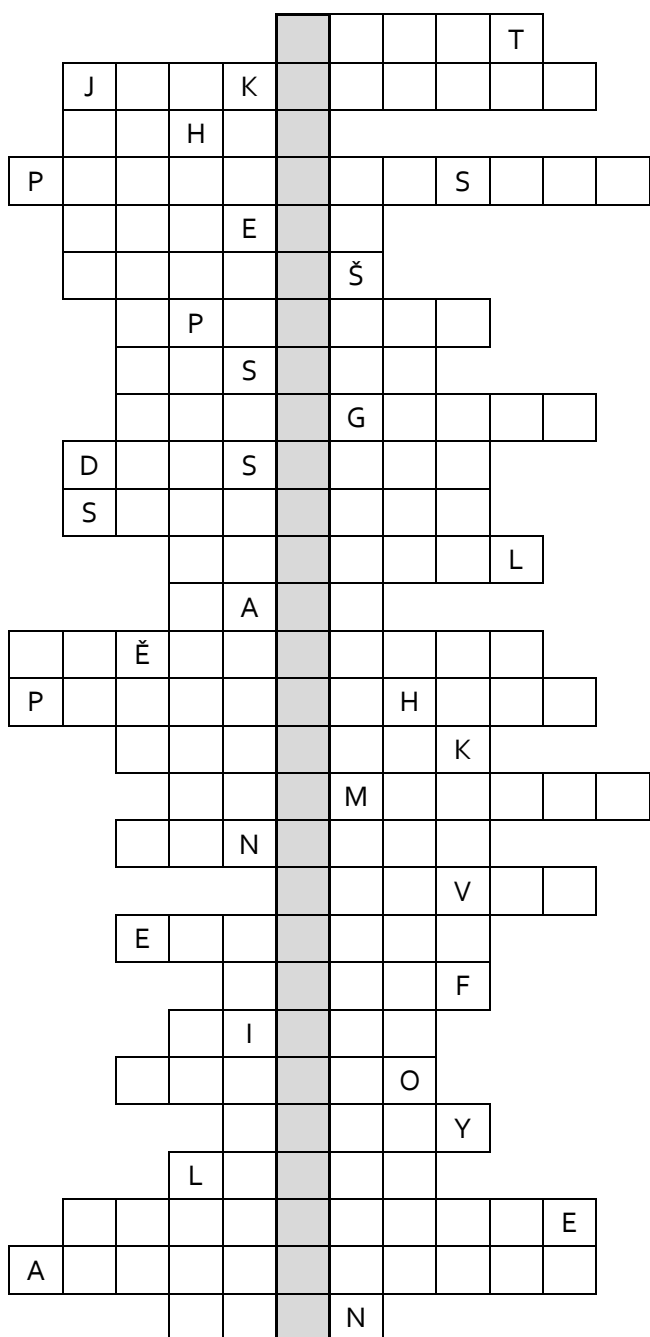
místního kostelíku pochopili termín večerní bogoslužby.

Svátečně naladěné a oděné tak, jak jen to přímořské klima dovoluje, nás již při vstupu do crkve trkne fakt, že se mše koná v jakémsi vedlejším prostoru, kde na plastových židlích dlí nepočtená skupinka domorodců. Místní kaplan za stolkem s vázičkou se nijak nezdržuje se znamením křížve ani vstupními obřady a rovnou přenechá slovo jakémusi poslužníkovi, který spustí naší prařečí sáhodlouhý monolog. Koukáme se po sobě, co že to tu jsou za atypické mešní zvyklosti, ale na útěk je již pozdě, na spánek ještě brzy, a tak, snažíce se pochytit z kulometu více či méně odvoditelných slov alespoň rámeček obsahu sdělení, zjišťujeme,

že k nám kromě několika slovanských pojmů jako „mir“ či „srce“ nápadně často doléhá heslo „Medžugorje“. Potajmu jako školáci opisující pod lavicí zadáváme heslo do vyhledávače a googlíme informace o tomto poutním místě ze západní Hercegoviny a údajném zjevení Panny Marie šestici mladých lidí v červnu roku 1981. A pomalu si začínáme skládat indicie (letáček na vývěsce, prapodivný obřad, neodbytný ministrant) do výsledné mozaiky a po hrubém odhadu věku řečníka odhalujeme tajenku celého případu: predavanje vizionara iz Međugorja, kterou si můžete vyluštit i Vy v následující křížovce).

Inu, cesty Páně...

Za rodinu Dalibor



Pontský

Ježíšův bratranec

Hospodin (z hebrejštiny)

vyvrcholení dějin

latinsky příchod, začátek církevního roku

hebrejsky "pomazaný"

hlasatel evangelia

hlava diecéze

místo ze Zjevení Janova, akční film

jedna z osob Nejsvětější Trojice

z latinského "salvator"

evangelista

bratrovrah

první ze sedmi radostí Panny Marie

svedení hadem

součást kněžského oděvu

svátost přijetí Ducha Svatého

první kniha Mojžíšova

svátost smíření

společenství všech křesťanských církví

jeden z řádů nebeských bytostí

lškariota

smíšenina olivového oleje a balzámu

poutní místo ve Francii

řecky "slovo"

chléb a víno proměněné v tělo a krev Kristovu

jazyk Ježíše Krista

tak jest

Kalendář akcí

24.10. u příležitosti Roku sv. Josefa **pobožnost v kostele sv. Josefa v Jevišovicích**: 14.30 růženec, 15.00 bohoslužba slova s přednáškou o významu otcovství P. Petera Tavela OP

30.10. **varhanní koncert** po mši sv. v 19 h u Sv. Kříže

31.10. **poutní mše svatá v kostele sv. Wolfganga** v Hnanicích v 10 h
Ne **dušičkové pobožnosti na hřbitovech**: Kravsko 13.30, Mramotice 14.15, Kuchařovice 15.00, Přímětice 16.30

mše sv. v obřadní síni znojemského hřbitova v 15 h, růženec ve 14.30 h

4.6. **první pátek** – od 15 h adorace a sv. zpověď u Sv. Kříže
Pá

6.11. **měsíční pouť v Hl. Mašůvkách** v 17 h, hlavní celebrant: R.D. Štěpán Trčka, duchovní správce Valče, autobus ze Znojma nepojede

7.11. **poutní mše svatá v kostele sv. Martina v Šatově** v 10 h
Ne

11.11. **mše sv. na sv. Martina** ve Svatováclavské kapli v 18 h,
Čt žehnání vína

13.11. **POUŤ KE SVATÉ ANEŽCE DO HRÁDKU** (zváni jsou děti, rodiče i mládež) – mše sv. v Hrádku v 10 h, procesí ke kapličce sv. Anežky v 11 h, pohoštění na faře a hra pro děti ve 12 h.
Letos bychom touto poutí chtěli v našem děkanství naplnit i přání Svatého otce Františka slavit v blízkosti Slavnosti Krista Krále Den mladých. V našem děkanství mladé stále vychováváme už od dětství – proto zveme děti a rodiče ... a ty, kteří už mladí jsou, prosíme a zveme, aby se pouti účastnili tím, že pomohou s přípravou stanovišťové hry pro děti a se zpěvem při mši. Zveme biřmovance, společenství mladých, jednotlivé mladé, scholy, ... Svou ochotu účastnit se a pomoci můžete oznámit P. Jindřichovi Čoupkovi na tel 731402652 či na e-mail jindrichcoupek@seznam.cz

14.11. **měsíční pouť v popické kapli** v 15 h

27.11. **1. adventní koncert v louckém kostele** v 17 h
So

28.11. **PRVNÍ NEDĚLE ADVENTNÍ**, žehnání adventních věnců

4.12. **měsíční pouť v Hl. Mašůvkách** v 17 h, hlavní celebrant: R.D. Jaroslav Rašovský, duchovní správce Brno Lískovec, autobus ze Znojma nepojede

6.12. **mše sv. na svátek sv. Mikuláše** v 18 h v kostele sv. Mikuláše
Po

19.12. **koncert ZUŠ Havl. Brod a Chotěboř** v 17 h u sv. Mikuláše
Ne

VYUČOVÁNÍ NÁBOŽENSTVÍ VE ZNOJMĚ

Vyučování náboženství se ve školách zatím nekoná, protože se nemají míchat děti z různých tříd. Koná se ale **na faře u sv. Mikuláše**.

Po – 15.30 nejmenší děti

Čt – 16.00 příprava na I. sv. přijímání (děti, které už chodí do náboženství druhý rok)

Pá – 15.30 dvě oddělení starších dětí

Každý první pátek je v kostele sv. Kříže od 15 do 17 h adorace a příležitost ke sv. zpovědi.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍPRAVY NA BIŘMOVÁNÍ

Každý pátek do Vánoc v 19 h v sále kláštera na Dolní České (biřmování se plánuje na začátek června 2022)

On-line mše svatá každé úterý z loucké farní kaple v 18h – mimo svátky a slavnosti.

Svatost smíření a sv. přijímání každý pátek od 15h do 16:30h v kostele Louce.

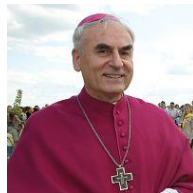
Adorace každý pátek od 16:30 h do 17:25 h (v zinním čase od 18h) v kostele v Louce on-line

V sobotu od 18:00 h až 18:30 h **sv. smíření, přijímání a adorace** v některé z farností: Hnanice, Šatov, Havraníky, Konice u Znojma

Dětské mše svaté v Louce – od října každou první středu v měsíci v 18 h

OTVÍRÁME SPOLEČNĚ PÍSMO SVATÉ

Každý druhý pondělík o 19:00 hodine na fare u sv. Kříža sa spoločne stretávame, aby sme sa modlili s Božím Slovom. Čítanie Svätého Písma, meditácia a zdieľanie sú pre nás prameňom, z ktorého čerpáme silu pre náš každodenný život. Srdečne Vás pozývame. Teší sa na Vás Sr. Viannea



Milé sestry, milí bratři, jak už víte, pro dosažení 75 let věku jsem zaslal papeži Františkovi svou abdikaci a prosím vás, abyste jeho rozhodování o budoucnosti brněnského biskupského stolce provázeli svými modlitbami.

Váš biskup Vojtěch

MODLITBA ZA NOVÉHO BISKUPA:

Bože, Dobrý pastýři, svěřujeme ti jmenování nového brněnského diecézního biskupa a prosíme: veď mysl Svatého otce i všech, kteří nesou za tuto volbu odpovědnost. Dej nám takového biskupa, který bude tvým obětavým a věrným služebníkem a bude usilovat o to, co se ti líbí a co je k prospěchu Božího lidu i celé církve. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Kontakty na znojmské farnosti

Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo

Mikulášské náměstí 62/13, 669 02 Znojmo

Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo

Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo

duchovní správce: Mons. Jindřich Bartoš

tel.: 603 290 082, e-mail: jindrichbartos@seznam.cz

kaplan: R.D. Jaroslav Jurka

tel. 776 522 587, e-mail: jardajurka@seznam.cz

web: www.farnostznojmo.cz

Římskokatolická farnost Znojmo – Louka

Loucká 3622/29, 671 81 Znojmo

duchovní správce: R.D. Ladislav Bublán

tel.: 605 186 648, e-mail: xbublanoo@seznam.cz

web: www.farnostlouka.cz, e-mail: info@farnostlouka.cz

Římskokatolická farnost Přímětice

Prokopa Diviše 18/12, 669 04 Znojmo 4 – Přímětice

duchovní správce: R.D. Jindřich Čoupek, tel. 731 402 652

kaplan: R.D. Marek Coufal, tel. 722 752 154

e-mail: farnostprimetice@seznam.cz

web: www.farnostprimetice.cz

Římskokatolická farnost Znojmo-Hradiště

Křížovnická 3071/26, 669 02 Znojmo

duchovní správce: P. Josef Hudec O.Cr., tel.: 732 586 126

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Křížová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 3/2021 vyšlo 15/10/2021 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. **Uzávěrka příštího čísla: 20. listopadu 2021.**